

Joxemari Carrere Zabala

IPUIN KONTALARIA

Kultur Bonoa eta merkatuaren legea

Badira urteak entzuten ditugula kulturaren merkatua eta kulturaren industria kontzeptuak sormen lanen ezagutarazteari lotuak. Produktu bat ekoiztu eta salmentara atera, eskaera eta eskaintzaren legeen arabera egokitu eta hor ikusiko da zein den konpetitiboagoa. Izango dira arrakasta lortuko duten enpresak eta ekoizpenak, eta, halakoxea da merkatua, frakasatuko dutenak.

Beraz, merkatu horrek kontsumorako pizgarriak behar ditu. Azoka horrek hainbat sektore hartzen ditu: sortzaileak, ekoizleak, banatzaileak, saltzaileak eta erosle-kontsumitzaileak. Bakoitzak bere papera betetzen du eta guztiek dituzte beren premiak. Halaxe, kulturaren antolamendua merkatu kapitalistaren logikaren barnean antolatzeko bidea ematen da, kontsumoa bultzatuz ikuspegi ekonomizista baten arabera eta merkatuaren eskaeraren arabera egokituz eskaintza. Eta guztiok gure aldetik jarri behar omen dugu krisi sakonetik irteteko, beraz utz ditzagun ideia ameslariak eta utopikoak, beren ederrean hala ere, eta hel diezaio-gun errealtateari.

Eta horrela Kultur Bonoa asmatzen da, kultur kontsumoa bultzatuko omen duen trikimailua.

DANI BLANCO

Hilabeterako Eusko Jaurlaritzak 800.000€ inguru luzatzen ditu kontsumo hori pizteko. Jakina, nor kexatuko da liburuak, diskoak edo ikuskariak merkeago jasotzeagatik? Guztiek irabazten omen dugu: saltzaileak, ekoizleak, sortzaileak zein erosle-kontsumitzaileak. Salmentak igoz merkatua bera animatzen omen da. Egia ote ordea? Egia ote da kulturaren

bideen zuloak konpontzen direla horrela? Eusko Jaurlaritzak delako bono horri eskainitako dirua antzerkiaren ekoizpenerako 2010 urtean dedikatutakoa bezainbeste dugu. Eta bonoaren diru horretatik zenbat bideratuko da aurreko urtean ekoiztutako antzerki lanetara? Euskal antzerkigintzaren merkatua indartuko ote zuen hilabete horretan Kultur Bonoak? Antzerkigintza merkatuaren legearen menpe utziz, ekoizpen handiak, merkatuan aritzeko baliabide handiagoekin dabiltzanak, izango dira bonoaren onurak jasotakoak. Halakoa baita merkatua, txikiak baztertu eta handiak bultzatu. Tamalgarrina da instituzio bat politika horren bultzatzaile izatea. Bitartean sortzaileak mahai handi horretatik erortzen diren ogi papurrak biltzen jarraituko dute. Kulturgintzak behar duena da sortzaileen lana babestu, bultzatu eta zabalduko duen benetako politika, ondasun sozial gisa ikusiko duena eta ez merkaturatu beharreko industria soil gisa. ■

«
Egia ote da kulturaren bideen
zuloak konpontzen direla horrela?
Eusko Jaurlaritzak delako bono
horri eskainitako dirua antzerkiaren
ekoizpenerako 2010 urtean
dedikatutakoa bezainbeste dugu
»

TXANDAN

Castillo Suarez

Ez dakigu bere izena, baina ba omen da Amerikako Estatu Batuetan emakume bat

beldurra sentitzeko gai ez dena. Izan ere, emozioak kudeatzen dituen burmuinaren zatia kaltetua omen dauka. Urbach-Wiethe gaitza dauka eta oso bakanak dira gaitz hori dutenak. Esaten dutenez, emakumea ez da gai arriskuez jabetzeko, eta hori dela eta edozeinek saihestuko lituzkeen egoerak eta tokiak (animalia arriskutsu bat inguruan, beldurrezko film bat, auzo *undergroundak*, arma bat berari zuzendua...) ez dira bere-

Beldurrik gabe

tzat apartekoak, areago, ikaragarriko jakinmina sorrarazten diote. Emakumea gai da alai edo triste jartzeko, baina ez ikaratzeko.

Pentsa ezazu zer izango litzatekeen beldurrik gabe bizitzea; besteen aurpegian ikara ezagutu ahal izan gabe; heriotza gero eta gertuago dagoela pentsatu gabe; arriskuei erreparatu gabe. Pentsa zer izango litzatekeen bakardadeari beldurrik ez izatea; onartua izateari; maitatua izateari; bidaia-tzeari; jendez inguratuta egoteari. Besarkadak emateko gai izango zinateke? Norbaiti eskutik heltzeko? Bizi ahal izango zinateke beldurrik gabe? ■